

[Carsten Andersen]

Jeg skal ikke afvise, at det også står i redegørelsen. Jeg havde egentlig også tænkt mig at læse det op, fordi jeg synes, det er et kraftigt signal om, at det er af afgørende betydning for moderniseringsprocessen, at den foregår i en konstruktiv dialog. Her taler jeg ikke om sager, der tages til efterretning, for konstruktivt er det, når man kan bygge noget op sammen, kan lægge nogle sten sammen, sådan at huset får en udformning. Og en dialog er ikke en teaterforestilling, hvor nogle kan sidde og høre, mens der er nogle andre, der taler. Ved en dialog forstår man, at ord går frem og tilbage, sådan at der sker en påvirkning.

Uden denne dialog vil processen strandre, inden den når ud til frontpersonalet. Jamen frontpersonalet skal da også være med, ikke, hr. finansminister? De skal da også være med i den dialog, for ellers snakker vi nok lidt forbi hinanden. Det tror jeg ikke vi gør, for finansministeren har mange gange sagt, at det også afhænger af dem, der er i fronten, og at de også skal deltage.

»... uden denne dialog vil processen strandre, inden den når ud til frontpersonalet, der jo i realiteten opleves som leverandør af det offentliges tilbud, og som i kraft af deres placering er de første til at identificere konkrete problemer, der jo netop gennem dialogen skal formidles til den politiske og administrative ledelse. De formelle samarbejdsregler er kun minimumsregler for dialogen.« Det er vi enige i, og det er det, som jeg synes kan være en opstramning af den dagsorden, som blev vedtaget i 1984, for den har jo ikke været et tilstrækkeligt fingerpeg eller en tilstrækkelig banken i bordet for, at man kom i gang. Vi ønsker og håber, at et konstruktivt forslag kan samle sig om nogle ting og få dem til at fungere, og vi håber også, at alle i Folketinget kan slutte op om det, så det kan gælde også på den anden side af valget, hvor det selvfølgelig ikke er den borgerlige regering, der sidder på regeringsbænkene mere. Derfor skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget opfordrer regeringen til at opfordre samtlige ministerier, styrelser m.v. til at betragte samarbejdsreglerne kun som minimumsregler for dialogen om moderniseringsprogrammets tilrettelæggelse og gennemførelse,

går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagordensforslag nr. D 47).

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

Helle Degn (S):

Folketinget vedtog den 9. maj 1984 en af hr. Ivar Nørgaard introduceret dagsorden, som pålagde regeringen at søge organisationerne og medarbejderne inddraget aktivt i moderniseringsprocessen.

Om det vil jeg sige, at jeg har hæftet mig specielt ved, at ministeren i sin skriftlige redegørelse ikke nævner samarbejdsudvalgene med et eneste ord. Jeg har hæftet mig ved, at ministeren som svar på forespørgslen giver udtryk for, at samarbejdsudvalgene *kan* inddrages. Hvorfor det, hr. minister?

Socialdemokratiet har ikke den opfattelse, at den offentlige sektor er en tag-selv-butik for medarbejderne, men en arbejdsplads, som skal medvirke til en fornyelse og forbedring af det samfund, den skal betjene. Det er vores indtryk fra rapporter fra det virkelige liv – ganske vist ikke fra departementschefniveauet, som ministeren refererer fra, men bl.a. fra samarbejdsudvalgene og teknologiudvalgene – at moderniseringsprocessen er en proces, som mange steder end ikke har stået på dagsordenen, og som ej heller er blevet forsøgt introduceret for medarbejderne som en proces, hvor de havde ansvar, opgaver og medbestemmelse. Det, mange medarbejderrepræsentanter er blevet stillet over for, er alene kravet om medansvar for nedskæringer og afskedigelser.

Af spørgeskemaundersøgelser, som Landsforeningen af Statsansatte HKere har foretaget i styrelser omkring 1986 – og der er kommet besvarelser fra 23 statsinstitutioner – om medarbejdernes indflydelse via samarbejds- og teknologiudvalg på de dispositioner, som ledelserne foretager, når man frem til noget, som jeg tror man kan kalde generelle konklusioner.

For det første: mange steder er det svært at få oplysninger om de beslutninger, der skal træffes. For det andet: samarbejdsudvalgene har i alt for mange tilfælde ingen ind-